

## FERÂGAT HIRKASINI GİYENLER

Semahat Yüksel

İlhan Ayverdi hâtıra kitabına ne yazabilirim arayışında, herkes gibi, benim de önümde farklı yollar belirdi. Otuz yedi senelik komşuluk ve iki sene ilâvesiyle de İlhan Hanım'ın Başkan'ı olduğu sivil toplum kuruluşlarındaki müşterek çalışmalardan kalan, anlatanın da okuyanın da yüzünde tebessüm, gönlünde çırpıntılar bırakan hâtıralardan söz açmak bunlardan biri idi. Bir diğeri ise, onu, ellerini tuttuğu, pâyitaht doğumlu, imparatorluk kültürü vârisi iki Ayverdi arasında üçüncü Ayverdi ve bir Cumhuriyet nesli mensubu olarak görmeye çalışmaktı.

Bu açıdan bakınca, İlhan Ayverdi'nin Kubbealtı Akademi Mecmuası'nda çıkan yazılarından hareketle, onun hissiyâtı, fikriyâtı ve icraâtı ile şahsiyetinin göze çarpan husûsiyetlerine pencere açmak ilgi çekici olabilirdi. Burada biz, kendi kelimeleri ve onu yakından tanıyanların değerlendirmeleri ile İlhan Ayverdi Hanımefendi, acaba hangi izleri takip ederek hangi ufuklara ulaştı ve bir sonraki nesle neler bıraktı, sorularına cevap aramaya gayret edeceğiz.

1972 senesinden bu yana yayımlanmakta olan *Kubbealtı Akademi Mecmuası*'nda, 1974-1996 tarihleri arasında İlhan Ayverdi imzalı on yazı karşımıza çıkmaktadır.

Bunlardan üç tanesi, Kubbealtı'nın fikir ve icraat çatısının kuruluşunda ve çok yönlü faaliyetlerinin yürütülmesinde imza sahibi olan Nihad Sâmi Banarlı (1974/4), Ekrem Hakkı Ayverdi (1984/3) ve Sâmiha Ayverdi'nin (1993/2 ve 3) aramızdan ayrılışlarını takiben kaleme alınmış hâtıra yazılarıdır. 1987 tarihi ile kayıtlara giren ise, Çemberlitaş'taki Köprülü Mehmet Paşa Medresesi'nin restorasyondan sonra Kubbealtı Vakfı faaliyet merkezi olarak açılışı; 1996 tarihli son yazısı ise, Mecmua'nın 100. sayısı vesilesiyle yazılmıştır.

Sayılanlar dışında kalan beş yazıda, İlhan Ayverdi, memleketin ilim ve irfan hayatında ortaya çıkan boşluklara, nesiller arasındaki kopukluğa işaret ederken, bu eksikliklerin nasıl telâfi edilebileceği yönündeki tekliflerinden hareketle onun hakkında fikir edinmek için, başlıklara bakmak bile yeterli olacaktır: *Kökü Mâzide Olan Âti* (1975/1); *Târih ve*

*San'at* (1975/2); *Silinmeyen Damga* (1975/3); *Bayramın Düşündürdükleri* (1975/4) ve *Tahtından İnen Güzel*(1976/1).

Yazarın, Mecmua'da düzenli yayımlanan bu son beş telifinde üzerinde durulan konulara, temas ettiği hususlardaki bakış açılarına yönelmeden önce, *Tahtından İnen Güzel* başlığının tarihine bakarak, akla şöyle bir soru gelebilir: 1976'dan sonra İlhan Ayverdi Hanımefendi Kubbealtı'ndaki yazılarına acaba neden devam etmedi, veya edemedi ?

#### KUBBEALTI LUGATI

Bu konu, birinci baskısı 2005 yılı Kasım ayında elimize ulaşan *Misalli Büyük Türkçe Sözlük*'te, "Hazırlığı 1972, yazılması 1976 senesinden beri devam etmekte olan bu çok güç çalışmaya neden girdiniz denirse..." girişi ve devamındaki "1976 senesinde maddeler tarafımdan yazılmaya başlandı." açıklaması ile, *Sözlüğün hazırlık safhası* başlıklı kendi imzasını taşıyan bölümde aydınlatılmış olur. Evet, bu "çok güç" dediği işe, İlhan Ayverdi neden girmişti? Kendisinin bu soruya verdiği cevabı, yine aynı yerde birlikte okuyalım: "Türk dilinin asırlardır süren çilesinin ve mâcerasının, 'Benim bir dilim var' şuuruna eren herkesi göreve çağırması gerçeğidir."

O yıllarda İlhan Ayverdi Hanımefendi gibi, pek çok akademisyen, hamiyetli kalem sahipleri ve köşe yazarları, memleketin bu düşündürücü "gerçek"ini biliyor ve onlar da Türkçenin misâlli bir lugatının tez elden hazırlanması ihtiyacını her vesile ile dile getiriyorlardı. Türkçenin sözlük yazımı târihinde ilk defa bir kadın müellif olarak onu bu "icraatçı" tutuma yönlendiren muharrik güç hakkında, Sözlük'ün *Takdim*'inde yer alan kendisinin şu sözleri, bize göre, açıklama olarak okunabilir:

"Bu satırların yazarı, halka yapılan hizmetin Hakk'a olduğunun şuûruna varmış olanların ve eserlerinin kendilerine değil yaptırana âit olduğunu bilen, kendilerini yapılması murat edilen için sâdece âlet ve vâsıta olarak görenlerin çırağıdır".(KL, 2010, s. V)

Bu tek bir cümle sanki, tefekkür ve tahassüs dünyamızı icraatlarıyla taçlandıran USTA ve ÇIRAK'ların omuzlarında taşınan bir dünya görüşünün ve bu anlayışla kurulan "insan" merkezli bir medeniyetin en kısa ve öz ifadesidir. Bir müddet önce elimize gelen kitaplardan birinde, Arapça'ya yeni başlayan mübtedî talebelere okutulan *Avâmil* kitaplarının başında "Âlimler helâk oldu, ilmiyle amel edenler müstesna! İlmiyle amel edenler de helâk oldu, amelini ihlas ve samimiyetle yapanlar müstesna!" ibâresinin yer aldığını okuyunca, ilk elde, pek çok kişi ile birlikte "Abla" diye hitap ettiğimiz değerli ev sahibimiz ve komşumuz İlhan Ayverdi ve yine onun *Takdim*'indeki "On sekiz yaşından itibaren ömrünü büyük mürebbi Ken'an Büyükkaksoy'un yolunda sırasıyla Mehmet Örtenoğlu, Sâmiha Ayverdi ve Ekrem Hakkı Ayverdi gibi seçkin büyüklerle yaşamıştır" cümlesinde sıraladığı isimler gözümüzün önünden geçtiler.

Çevresinde, onu çok yakından tanımış ve şâhit olmuş pek çok kimse vardır ki, Türkçenin birçok meselesinin basiret ve ferâsetle sessiz sedâsız halledildiği, açık, sâde ve anlaşılır bir ifadeyle kelimelerin açıklandığı, kültürümüzde kazanılan anlamların ince bir anlayışla seçilen misâller aracılığı ile genç nesillere nakledildiği bu büyük eserin "mütevâzi" müellifi, "usta"larının kfilesindendi. Ve o, "müstesna kimselere yakın olma nasîbinin insana, bu nasîbin bedelini ödeme mesûliyetini de yüklediğini müdrîk" olarak 1993 yılında Sâmiha Ayverdi hakkında şu satırları kaleme almıştı:

#### USTA-ÇIRAK

"Onu yakından tanımış olmak bahtiyarlığına erenler çok iyi bilirler ki hayâtının merkezi ilâhî aşk ve bu aşkın dünya planındaki tecellisi olan hizmet aşkı idi. Ömrünü, kendisine ezel-i âzalde bahşedilmiş olan mânevî zenginlikleri beşeriyete aktarma yoluna vakfetmiş, hizmeti hayatının gâyesi bilmiş, yalnız bilmekle kalmamış bu şuuru etrafına da aşılamıştı.. " (KAM 1993 /2 ve 3, s.5)

Belgeler, onun ustalarına gösterdiği bu derin saygı ve bağlılığın aynı ölçüde karşılık bulduğunu söylüyor. Sâmiha Ayverdi'nin 1971 yılında Paris'ten yazdığı bir mektupta, Mustafa Tahralı ve rahmetli Erdoğan

Öztürk ile yaptıkları sohbetten naklettiği “Mustafa, René Guenon’dan bahsederken: Şarkın ayağa kalkması için entelektüel sınıfın hâkim vaziyete geçmesi gerektiğinden bahsetti. Ben de ona: Bizim memlekette bu işin rehberliğini İlhan Abla yapmakta ... Hepinizin kendisine yardım etmeniz bir îman ve dervişlik borcudur dedim.” (KAM 2016/1, s.7) cümlesi, toplumun ve belki de yirmi birinci yüzyılın ihtiyacı olan entelektüel tipi ile İlhan Ayverdi’nin şahsiyet yapısı arasında bağ kurarken onu takip eden nesle de önemli bir vazife yüklemiştir.

Bu desteğin her vesile ile ifade edildiğini, Aysel Yüksel ve Zeynep Uluant tarafından sekseninci yaşına Armağan olarak hazırlanan *İlhan Ayverdi: Bir Hayat Bir Lugat* başlıklı kitabın bölüm aralarına yerleştirilen ithaf cümlelerinde, en açık şekilde görmekteyiz. Bunlardan 20.6.1970 tarihli olanı, aralarındaki muhabbet yanında ona yüklenen vazifeyi de göstermesi bakımından ehemmiyetli görünüyor:

“İlhancığım. Sen sevmeye, bağrıma basmaya doyamadığım insansın. Söyleyecek sözüm pek çok. Sana çok iş kalıyor. Ne çâre ki büyük başın ağrısı büyük oluyor. Himmet ve hizmetini gençliğin yetişmesi üzerine teksif edeceğini biliyorum. Âşikâr ki bu, ibâdet ölçüsünde ilâhî bir borçtur. (s.69)” (Sâmiha Ayverdi)

Ustalar ve çıraklar arasındaki bu ezeli rabıtaı, *Yaşayan Ölü* isimli romanında Eflatun’una dayanarak yine Sâmiha Ayverdi şöyle ifâde eder: “Büyük ruhlar, göze görülmez ve fenâ bulmaz rabitalarla birleşmek için kendilerine benzer ruhlar ararlar.(Y.Ö. 2015,142)” Aynı romanın bir başka sayfasında okuduğumuz, genç muharrir Ekmel Haydar’ın *Tufan* isimli kitabına ait görünen cümlede, âdeta bu karşılıklı arayışın sebebi açıklanır gibidir: “Bütün güzelleri görünce meylederim, zîra gözlerimi onlarda temizlerim. Fenâlıktan uzağım, ancak bunlarda hilkatın sanatını hayretle seyredirim.(Y.Ö. 2015, 22)”

Geleneksel eğitim sistemimizin bel kemiğini teşkil eden usta çırak bahsinde A. Yağmur Tunalı’nın *Devler Geçti Bu Yollardan* isimli yeni kitabında, tiyatro konusunda Mahir Canova ile yaptığı mülâkatta, söz,

yeni eğitim sistemi ile yetişen “mektepli” tiyatroculara gelince usta Canova, genç meslektaşlarının tecrübesizliklerine not düşerken, usta çırak okulunun mahzurlarına da işaret eder:

“Bizde eskiden nasıldı. Usta-çırak usûlüydü. Ustalardan öğrenilirdi. Tabîî bunun da mahzurları vardı. **Taklitçi** yetişiyordu. Ama mektepçiliğin hedefi, **yaratıcı** yetiştirmektir. (s.134)”

İlk defa 1978 yılında yayımlanan bu mülâkattan bu güne ilim, fikir ve sanat araştırmalarımız ve icraâtımızda önümüzü keser görünen bu önemli tehlike acaba ne ölçüde atlatılabildi, sorusu üzerinde ısrarla düşünmek gerekmektedir. Ancak, hemen hemen aynı nesle mensup olmaları bakımından bu soruyu;

#### FATİH’İN ÜÇ GAYRETLİSİ

“Fâtih’in üç gayretlisi” diyeceğimiz Sâmiha-Ekrem Hakkı ve İlhan Ayverdi’lerin ortaya koydukları eserlere bakarak cevaplamayı denersek, onların her birinin kendi “şahsiyet”leri tahtında tekrara düşmeden farklı alanlarda **yaratıcı** hamlelere imza attıklarını söylemek hakşinaslık olacaktır.

Sâmiha Ayverdi, 1938 yılında “arayış ve tekâmül” romanı denebilecek o günün şartları içinde alışılmış dışında bir “muhteva” ve cesaretle başladığı yazı hayatına, mensur şiir, kısa hikâye türlerini de ekleyerek devam etmiştir. *Edebî ve Mânevî Dünyâsı İçinde Fâtih* monografisi ile *İbrahim Efendi Konağı* ve *Türk Tarihinde Osmanlı Asırları* gibi farklı başlıklar altında kaleme aldığı fikrî eserleri ve hâtırat türünü de kapsayan zengin külliyatı ile, cemiyet hayatını mayalayan değerleri, âdeta “şifahî” olmaktan çıkarıp “yazılı” kültür hâline getirmiştir. Eserlerin taşıyıcısı olan dil kullanımındaki ustalığı ile de, ele aldığı konulara estetik seviye kazandırma mahâretini göstermeyi bilmiştir.

Ekrem Hakkı Ayverdi, Osmanlı coğrafyasındaki mimârî eserleri günün ve geçmişin belgeleri ile kayda geçirirken, İlhan Ayverdi, çok sevdiğini ifade ettiği Türkçe’nin, *Misalli Büyük Lugatı’nı* hazırlamayı kendine

vazife bilerek, dilimizin “târihî seyri” içinden seçtiği örneklerle kalıcı bir hizmete imza atmıştır.

Karşılıklı bir dayanışma havası içinde, **bilmek** ve **yapabilmek** arasındaki farkı kapatabilen bu sağlam “irâde” sahiplerinin şahsiyet mayasında bulunan ve altı çizilerek örnek alınması gereken en temel özelliklerden biri, hiç şüphesiz **ferâgat**’tir. Sâmiha Ayverdi deyişi ile, “Ferâgat, ... muhteşem bir sıfat olarak gördüğümüz bu müşkülden müşkül işin içinden yüzünün akıyla ... (Y.Ölü, 2015, 27)” çıkabilenlere, Eşrefoğlu Rûmî’nin başlığımıza ilham veren şu beyitleri de yoldaşlık eder gibidir:

*Ey gönül bir derde düş kim onda dermân gizlidir*

*Gel karış bir katreye kim onda ummân gizlidir*

*Terk edip can u cihânı gey FERÂGAT hırkasın*

*Bu ferâgat hırkasında sırr-ı sultân gizlidir*

*Gör bu Eşrefoğlu bahr-ı aşkta neyledi*

*Cân u bâşı terk edip cânu cihânda gizlidir*

Yazılarında sıklıkla irfanî bilgilerden hareketle konuya giriş yapan İlhan Hanımefendinin “Kâinatı idâre eden kanunlar ezelden ebede kadar devam eder. Var olduğundan beri bu kanunların sırrını çözmek sevdasında ve davâsında olan insanoğlu, asırlar boyunca yaratılmışlar içinde yalnız kendisine açılan esrârı keşf ede ede bugünkü kemâline erişmiştir.” (KAM 1974/3,s.5) deyişine ulaşabilmek için geçtiği yolları ve ulaştığı noktayı, Sâmiha Ayverdi’nin 1977 yılında kaleme aldığı *Mehmet Dede* başlıklı yazısından takip edebiliriz:

“Mehmet Dede’nin genç kızdan kendi kendisinin mimârı ve bu üstün seviyenin adamı olmasını istemesi yerinde idi. Zira karşısındaki insanın derûnî cevheri işledikçe parlayan bir ezel imtiyazlısı olduğunu görüyordu.” (KAM 2010/1, s.7-15) Alışılmış şekliyle ancak devlet imkânları ile gerçekleştirebilecek iken, bir sivil toplum kuruluşunun mütevazî şartları içinde Türkçe’ye kazandırdığı üstün gayret eseri

Sözlük yanında İlhan Ayverdi’yi, “... gösterdikleri büyük gayret ve bağlılıkla müşterek bir gaye etrafında toplanmanın zevkini bizlere tattıran aziz gençlerimiz...” hitâbı ile yukarıda zikredilen 1987 tarihli yazısında yöneldiği bir sonraki neslin evlatlarını, memleket meselelerine karşı hassasiyete davet etme gayreti içinde görürüz.

“Kainat hâlâ bütün düzeni ve hârikulâde âhengi ile insanın önüne serilmiş, sırrını okuyup çözecek gözleri ve kafaları beklemektedir.(KAM 1974/3, s.5)” fikrinden aldığı enerji ile, çok yönlü mes’ûliyet yüklendiği gündelik hayâtında, vazifelerini titizlikle devam ettirmenin yanında, azimle yürüttüğü o “güç işin” mânâsına müdrik olarak örnek alınacak bir sabırla çalışmıştır:

“İnsanoğlu kendisine hâkim olan mânâyı bu varlık âleminde nerede görse tanır, ona meyleder. Nitekim âlimi ilim, zâlimi zulüm, yumuşak huyluyu yumuşaklık çeker. Zaten mühim olan, yapılanların sayıp dökülmesi değil, yaptıklarının insanı hangi noktaya getirdiğidir. (KAM 1984/3, s.84)”

Elbette İlhan Hanım yapıp ettiklerini “sayıp dökmeyen” edeple yaşamış, bunu çevresine irfânî bir üslup ile tevâzu dersi olarak aktarmış, kısa ve öz bir deyişle de bir “insan”ın hayatında, çalışmanın asıl amacına işaret etmiştir. Akhisar’ın bu müteşebbis ruhlu evlâdı, aynı gayreti gençlerde görmek istediği için olacak sivil toplum kuruluşları çatısı altında muhtelif projeler tasarlamış, istişare etmiş ve bunların hayata geçmesi için elinden gelen desteği esirgememiştir. Sorumluluk almaya hevesli olanlarla, genç yaşlı demeden, yakından ilgilenmiş, onlardan gelen tekliflere de her zaman açık olmuştur. *Kubbealtı Gençlerinden MERHABA* dergisi, kısa adı ile *Karakter Eğitimi* başlığı ile yayımlanan kitap ve Maslak’ta Derbent Mahallesinde hanımlara yönelik kurslarla yürütülen sosyal sorumluluk projeleri hemen aklımıza gelenlerden bir kaçıdır. Haftalık seminerler, klasik Türk mûsikîsi ve tezhip kurslarına ilâveten, ilkbahar aylarında Ekrem Bey’in rehberliğinde Bursa ve Edirne gibi önemli şehirlere kültür gezileri, kışın Uludağ gezisi, İstanbul’da Boğaz köylerine günlük turlar, Güzide ve Hasan Yılmaz çiftinin himayesinde çocuk iftarları, Recep Birgit’in solist olarak katıldığı piyangolu yemekler, kermesler ve benzeri daha

bir çok faaliyet, hayatın içinde olmayı seven ve işi kolayından tutan meşrebi ile onun Başkanlığı altında ve etrafında toplananların desteği ile gerçekleştirilmiştir.

İş içinde deneyerek öğrenmenin, üretmenin ve paylaşmanın zevkini farklı yaş gruplarına aşılayan bu faaliyetlerden memnuniyet duyarken, bir taraftan da umumî olarak “Cemiyet toprağının kuruyup verimini kaybetmesi”ne esef ederek temelde yatan sebebin üzerinde durduğunu okuyoruz:

“Milletlerin iftihar ettiği kıymetler, mensubu oldukları cemiyetin, asırlara dayanan kültürünün usâresini eme eme beslenirler ve yetişler. Bu kökler kesileli beri gidenin yerine daha kuvvetlisinin geldiği çağlardan çok uzaktayız.” (KAM 1975/4, s.6) .

“Geçmişteki kıymetler” konusuna temas ettiği bir başka yazısında İlhan Ayverdi toplumun serpilip gelişmesi önündeki engellerin aşılması noktasında yaratıcı ve gayret ehli yapısı ile kendi teklifini sunar:

“Geçmişteki kıymetlere sırt çevirmek asırlarca sanat ve fikriyatımızı besleyen ana damarları kesmek olacaktır. Bu kıymetlere sadece hayranlıkla bakmak kalıpların müdâfii olmak ise bize çok şey kazandırmayacaktır. Dâvâ geçmişi geleceğe aşılayabilmektir. Millete hamle yaptıracak ilerililik asıl budur. (KAM 1975/1, s.6)”

Aynı fikir, bir başka söyleyişle, 2014 senesinde Cemal Aydın’ın tercümesi üzerinden okuduğumuz Roger Garaudy’nin *Geleceğimizde İslâm Var* başlıklı eserinde “... geçmişin içinde donup kalmanın, ataların ocağına sâdık kalmanın o ocağın küllerine sarılmak demek değil, aksine alevini ilerilere taşımak olduğu ...(s.40)” sözleriyle karşımıza çıkar. Ve anlarız ki geçmiş ve gelecek arasındaki köprülerin nasıl kurulması gerektiği konusundaki “doğru”yu arayış, sadece Türkiye’nin değil bütün İslam âleminin devam edip gelen bir meselesidir.



Milletinin fikir ve sanat konularında, asırlar içindeki birikimin değerine her zaman inanan İlhan Ayverdi, toplumun yetiştireceği yeni nesil fikir insanları ve sanatkârlarına, “ hakikatlerin hayalleri aştığı” malzemeyi nerede bulacakları hususunda, heyecanlı çağrısı ile yol gösterir:

“Türk târihinde, san'atkârlara hazır birer mevzu teşkil edecek vasıfta, hakikatın hayâli aştığı daha nice mes'ud hadiseler vardır. Böylesine bol imkân ve malzemeyi önümüze seren bir geçmişin şaheserlerle dile gelmeyişinin sebebini mâzimizi sevdirmemekte, kültür ve dil fukarası nesiller yetiştirmekte aramak ve artık hayalden güzel hakikatleri sunmak için durmadan bizleri çağırın tarihimizin sesini duymak gerek. Bu tarih gizli hazineler gibi sakladığı yüzlerce macerayı işleyecek san'atkârları bekliyor. (KAM, 1975/2 s.6)”

İçinde yaşadığı toplumun kültür meseleleri üzerine eğilirken Sâmiha Ayverdi'nin ifadesi ile “Beşer seyyahının hakikati arayış” yolculuğundaki ezelî ve ebedî kanunları kabul etmenin derin sükûnu içinde hissederez İlhan Hanım'ı:

“İnsan yaratıldığından beri ihtiyârî olarak güzelin, yaratılışı ve bekâsı icâbı da faydalının peşindedir. Asırlardır rûhu ve mânâsı onu güzele, güçlükleri yenerek hayatı kolay yaşanır hâle getirme gayreti ise onu faydalıya itmektedir. Beşeriyetin saâdeti bunların muvâzenesindedir. Ne çare ki faydalının peşinden koşuş, son asırlarda hızını artıra artıra bugün baş döndürücü bir sür'at koşusu hâlini almış ve dünyayı maddeden ibâret gören ideolojilerin hareket noktası hâline gelmiştir. Faydalının zaferi güzeli tahtından indirmiş, faydasızlığı telkin ederek fuzûlî sayılmasına sebep olmuştur. (KAM 1976/1, s.5) ”

1996 yılına geldiğimizde, üç ay ara ile yılda dört sayı yayımlanan *Kubbealtı Akademi Mecmuası* artık yüzüncü sayısına ulaşmıştır. Toplum hayatımızın birçok alanında hâkim görünen istikrarsız yürüyüşün aksine, kültür hayatımızdaki bu devamlılık vesilesi ile yazdığı “100. sayıyı gördüğümüz zaman devâmın ve sebâtın zevkini tattık.” cümlesiyle başladığı sözlerine “Gidenlerin yeri dolmadı ise de

prensipieri devam etti.” dedikten sonra, her zamanki yapıcı tavrı içinde, kendisine emânet edilen gençler nesline, ilk günkü yola çıkış heyecanı ile müjdeler verir:

“Bugün geldiğimiz nokta bize geleceğin de müjdecisi. Bayrak yarışı gibi elden ele geçe geçe devam eden hizmet kervanı eminiz ki gençlerle yürüyecektir. Prof. Sadık Tural Bey'in dediğı gibi güzellikler, "Çınarların neslinden fidanların nesline" yürümekte. Kendi insanına

ve kültürüne hizmeti hayâtının gâyesi edinen pırıl pırıl gençlerimizle, başlatılan bütün vakıf faaliyetlerinin devam edeceğine tam bir imânımız, hatta itminânımız var. Bunun en büyük mükâfatı ise uygulananlardan duyulan zevk ve tatmindir. **"Saadet ideale erişmekte değil, ideale erişmek için yürünen yoldadır"** derler. **O ne heyecan, o ne büyük yürek çarpıntısı, o ne büyük şevk, ne büyük gayrettir ki zevki çilesini unutturur. Biz aranızda olmasak bile 200. sayıda buluşmak üzere bütün KUBBEALTI câmiasına sevgiler, muhabbetler.** ( KAM 1996/4, s.6) ”

6 Kasım 2009 tarihinde aramızdan ayrılarak sevip saydıklarının kafilesine katılan değerli Ablamız İlhan Ayverdi Hanımefendiyi, 18 Mart 1984 tarihinde “... vermekle ne aç kaldı ne açık, şâhane yaşadı şâhane gitti” diyerek ardından göz yaşı döktüğü hayat arkadaşı Ekrem Hakkı Bey; 22 Mart 1993 tarihinde “... bâki âleme bakan gözlerini fâni âleme kapadı.” sözleri ile uğurladığı hizmet yolundaki kıymetli Annesi Sâmiha Ayverdi ve onların hepsinin “gönlüne müteâlin hasretini, kemâlin iştîyâkını düşüren” Hocaları Ken'an Büyükkaksoy ile birlikte rahmet ve şükranla yâd ediyoruz.

Semahat Yüksel

*İstanbul, Balmumcu 22 Ocak 2018*